

SØNDAG D. 28. SEPTEMBER 2008

Gudstjeneste på menigheds-weekend i Kompedal

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Romerbrevet kap. 10 v. 6b-13.

Gammeltestamentlig læsning: 1. Mosebog kap. 28 v. 10-18

PRÆDIKENTEKST: **Johannesevangeliet kap. 1 v. 35-51**

Børnetale:

Stigen til himlen. (Jfr. "Jakobs-stigen 1. Mos. 28,10-18)

Børnene skulle prøve at "klatre op til himlen" ad "kloge-stigen", "gode-stigen", "rigtig-stigen", "fromme-stigen". Hvert trin bød på en prøve. Bestod man prøven, kunne man forsøge næste trin. Hvis man ikke bestod prøven, knækkede trinnet, og man faldt ned og slog sig fordærvet. Ingen nåede ret højt ad disse stiger - for vi *kan* ikke klatre op til himlen, om vi er aldrig så kloge eller gode eller rigtige eller fromme. Men Gud satte en stige ned til os - "Jesus-stigen". Han kom med himlen - Guds rige - til os, og vi skal ikke leve op til noget, for at få lov til at være med. Vi skal blot tro på Jesus.

Prædiken:

Johannesevangeliet er mange steder meget poetisk i sproget. Nogle vil måske sige, at det er filosofisk i sproget.

F. eks. indledningen: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke." (Joh. 1,1-5)

Så lægger vi hovedet lidt på skrå og tænker: Det er smukke ord - hvordan skal vi udgrunde dem? Eller vi tænker: Kan vort hjerte gribe poesien, så vi ad den vej kan forstå, hvad Johannes taler om?

Og tanken kan blive som en tovende, vi begynder at trække i. Og inden længe er vi i gang med at gøre troen til dybsindige tanker og fine formuleringer, eller til snurrende hjertefølelser.

Kan vi så tænke og gruble og filosofere højt nok til, at vor tro duer til noget, eller kan vi føle højt og varmt nok til at vi føler et strejf af himlen?

Den tovende, vi haler i, bliver til en rebstige, vi må klatre op ad. Og en skønne dag knækker rebstigen, og vi falder ned. For den tro, der blot er tanker og følelser, den er præcis, hvad ateister og andre ikke-troende kan beskyldte kristentroen for at være: Et menneskeskabt spejlbillede af os selv eller en forstørrelse af vore hjemmegjorte idealer og drømme. Kort sagt uvirkelighed.

Det var ikke Johannes' mening med at skrive de smukke, poetiske eller filosofiske ord. Tvært imod. Og tak, kære gamle Johannes! For pludselig skifter han sprog, og sætter os, der hører hans fortælling, med begge ben på jorden.

"Kom os se!" det siges, jeg ved ikke hvor mange gange i løbet af dagens evangelietekst - af forskellige personer: "Kom og se!"

Først er det Jesus, der siger det til de to, der følger efter ham og gerne vil vide, hvor han bor.

"Kom og se."

Og så går det fra den ene til den anden til den tredje: "Kom os se."

Det er et skoleeksempel på god evangelisation. Hvor tit har vi ikke - eller skulle jeg sige, hvor tit har jeg ikke prøvet at overbevise mennesker om, at de skulle tro på Jesus, med forklaringer og filosofi eller følelser. Det er sjældent lykkedes. Og det, vi skal i den situation, er jo blot at sige: "Kom og se!"

En anden ting i teksten her, der er værd at bemærke, er, at når de kommer for at se, så ser Jesus dem. Han ser de to, der følger efter ham. Han ser Simon og giver ham navnet Peter. Han ser

Natanael, først under figentræet, siden ser han ham, da han kommer for at se Jesus.

Det er slet ikke tilfældigt, at Johannes her bruger ordet "at se" så mange gange netop her. Det er ham meget om at gøre, at vi skal se, at det han fortæller om, hverken er tankespind eller følelsesbobler - det er hverken de skriftlærdes teologiske puslespil eller de overtroiskes religiøse fixfaserier. Her er ikke noget, vi skal leve op til - ingen prøver, der skal bestås, for at vi kan være med: "Kom og se!"

Et andet sted skriver Johannes - det er de første ord i det første Johannesbrev: "Det, som var fra begyndelsen, det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord forkynder vi også for jer." (1 Joh 1,1-3)

Det er vigtigt for Johannes. Når han ind imellem griber til det sprog, der klinger poetisk eller filosofisk, så er det fordi han bruger den nådegave, der blev hans, og sætter ord på det, der egentlig ikke kan siges med menneskeord. Men det, han taler om, er virkelighed, så de første disciple kunne sige til hinanden - og vi kan sige til hinanden: "Kom os se!"

For snart mange år siden havde vi ved vort præstekonvent besøg af en englænder, hvis navn jeg lykkeligt har glemt. Han skulle være hovedunderviser på dette konvent. Han undervisning ugen igennem var vistnok ikke noget meget epokegørende. Jeg husker intet af den - undtagen tre ord, som faldt, da han havde talt i 5 min. - ordene: "The real thing." - "den ægte vare". Jeg tror nok, der var et Coca Cola-reklame-slogan dengang, men jeg vidste straks, hvad han mente, for det begyndte ligesom at brænde herinde. Jeg sad den næste 1½ time - så længe hans første foredrag varede - og kæmpede med mig selv for at være artig og blive siddende. Men så snart lektionen var slut, så strøg jeg ud ad en bagdør og gik ud i skoven, hvor jeg satte mig og græd som en pisket. For jeg længtes, så det brændte i mig, efter "the real thing" - Jesus selv.

Jeg var så træt af at skulle leve op til en vældig hurra-jubel-stemning, som man sagde, var lovsang. Jeg var så træt af smukt formulerede pseudo-prædikener, der skulle forestille at være bøn. Jeg var så træt af diskussioner og forklaringer, der skulle proppe Guds rige ind i mit lille hoved. Jeg var så træt af at skulle sættes i et bestemt humør med en særlig følelse for at sige, at Helligånden var nær. Jeg var så træt af en kristendom og en kirkelighed, der konstant balancerede på kanten af skuespil med det formål at hjælpe Vorherre på glem, hvor han ikke selv kunne finde ud af det.

Jeg sad derude i skoven ved Lystruphave og bad: "Gud, giv mig 'the real thing'!" Og ved I, hvad der skete? Han var der. Jesus var der og mødte mig. Jeg kan ikke forklare hvordan. Men jeg ved, at han var der lige så virkelig, som da Andreas og Simon og Filip og Natanael kom og så - og blev set af Jesus.

Denne længsel - længslen efter "the real thing", Jesus selv - den er ikke blevet mindre med årene. Somme tider kan den brænde i mig, når jeg opdager, at jeg selv har vendt blik og hjerte væk, så jeg har tabt ham af syne. Og når jeg så finder ham igen - og det er ikke svært, for han leger ikke gemmeleg - så finder jeg ud af, ligesom Natanael gjorde, at al den tid, jeg ikke har set ham, har han set mig.

Somme tider brænder længslen i mig, fordi jeg ser Jesus og ved, at hos ham er der altid mere. For: "I vil se himlen stå åben og Guds engle stige op og ned over mig, Menneskesønnen."

Hvad mon Jesus mente med den mærkelige sætning? Johannes citerer blot, og så regner han med, at vi kender vores bibelhistorie. Det er jo Jakobsstigen, som Jakob ikke skulle stige op ad, men Gud selv steg ned og velsignede Jakob.

Nu er det Jesus, der er den nye Jakobs-stige. Han bringer Gud nær til os. Han er Guds hus og himlens port. Han er ikke en drøm, som den stige, Jakob så. Jesus er virkelighed - kom og se. Her er mere, end du i din vildeste, religiøse fantasi kan forestille dig. Her er mere, end du selv med de voldsommeste anstrengelser selv kan præstere. Her er Guds hus og himlens port - her er Guds rige. I Jesus - "the real thing".

Hvis du kender denne længsel efter "the real thing" - Jesus selv - så kan jeg kun sige, som gamle Johannes sagde: "Kom os se." Jesus leger ikke gemmeleg med os. Han kom, og han er her for at se dig, og for at du skal se ham.

Om lidt skal vi fejre nadver. Du får en krumme brød og en dråbe saft, men Jesus siger: Dette er mig legeme, som gives for dig - og dette er mig blod, pagtens blod, som udgydes for dig." Det er brød og saft, du putter i munden. Men "the real thing", Jesus Kristus selv er dig så nær, som det, du spiser.

Kom os se.